

שנים אוחזין פרק ראשון בבא מציעא בא.

עין משפט
נר מצוה

קעו א ב מיי פטיו
מכללות מלוה וזה
הלכה ע סגן עשן ז
טושי' ח"מ ס' סה סעף
י: י

קעו ג מיי שם הל' ח
טושי' ע שם סעף
י: י

קעו ד מיי שם הל' י
טושי' ע שם סעף
כ: י

א ה מיי פטיו מהלכות
גולה והפרה הל' ח
סגן עשן עד טושי' ח"מ
ס' רסג סעף ז:

ב ו מיי שם פטיו הל' ז
טושי' ע שם סעף: י

ג ז מיי שם פטיו הל' ח
טושי' ע שם סעף: ט:

ד ח מיי שם טושי' ע שם
סעף: י:

ה ט מיי שם הלכה יא
טושי' ע שם סעף: טו:

ו י ב מיי שם הלכה ח
טושי' ע שם סעף: י:

ז ל מ ב מיי שם הל' יב
סגן עשן טושי' ח"מ
ס' רסג סעף ז:

א"ר מציאות שאין בריכות ברה"ר. כריכות דוקא מפליג בין רה"ר לרה"י משום דלמ"ד (לקמן כג:) סימן העשוי לידרס הוא סימן ומקום הוא סימן מיירי הכא דליכא סימן ומקום נמי לא הוא סימן זרה"ר משום דמנשתי זרה"ר הוא מקום סימן וחייב להכריז ומיירי דלשכח דרך הינוח וככרות של נחתום ועיגולי דפילה אין זהם סימן והוי שלו אף זרה"י ומיירי דמנא דרך נפילה ולכך לא הוי מקום סימן ולא"ת אמאי נקט כריכות דלשכח דרך הינוח טפי משאר דאיירי דרך נפילה וי"ל דכריכות איירי דיקרי אינון לא הוי שפילו שלא מדעת אלא כשעומד לפשו מניח אלא ומקום שם וככרות של זעה"ב יש להן סימן דבעלי בתים רגילים לעשות סימן בזכרותיהן ולכך אפילו ברשות הרצים חייב להכריז דסימן העשוי לידרס הוי סימן ויציורי מעות ופירות דהוי מקום סימן אף זרה"ר כדאמר לקמן משום דלא שייך זהו מנשתי ואם תאמר כריכות זרה"ר דמיירי דרך הינוח היאך לוקחם הא אמרינן לקמן י" ספק הינוח לא יטול וכל שכן ודאי הינוח וי"ל דה"מ כשמנא במקום מונע ומשמר דלא יטול (ה) אם אין בו סימן ואם יש בו סימן נוטל ומכריז ולמ"ד (לקמן כג:) סימן העשוי לידרס לא הוי סימן ומקום נמי לא הוי סימן מיירי כריכות שיש זהם סימן ולכך זרה"י מכריז וככרות של נחתום ושאר דמתניתין לית זהו סימן ולכך אף זרה"י הם שלו וככרות של זעה"ב שיש זהם סימן חייב להכריז אף זרה"ר דאין עשוי לידרס משום דאין מעצירין על האוכלין וכולה מתני' מיירי בין דרך נפילה בין דרך הינוח ולא"ת כריכות אי דרך נפילה היא אם כן אינו יודע היכן נפלו וברשות היחיד אמאי לריך להכריז הא מתיישב ססבור זרה"ר נפיל וי"ל דלע"פ שאינו יודע לכיון המקום יודע הוא אם נפל ברשות הרצים או ברשות היחיד:

דשיילינן להו. אם ראו הפרעון. ואם לאו נאמן המלוה לומר שלא נכתב אלא להיות מוכן לכשיפרע: עדי קיום. שכתבו הנפק דני דינא לא מקיימי ליה אלא א"כ פרע: סמפון שיש עליו עדים. צעדי קיום מוקמינן לה: יסקיים בחוסמיו. ואפי' יולא מתחת יד מלוה כשר: אין עליו עדי קיום. אבל עדים חתומין עליו: ויולא מסתא ידי שליש. שאין הלוה מוציאו ולא המלוה אלא שליש שצנייהם נאמן: או שילא אחר חיסוס שטרות. שילא לפנינו כשהוא כמוב בשטר חוב אחר החתימה כשר: דהא הימניה מלוה לשליש. דעל כרחק אין כותב שובר אלא מלוה והוא מסרו ליד השליש:

הדרן עלך שנים אוחזין

אלו מציאות. מלא פירות מפורזין. נתיאשו הבעלים מהן כדאמר בגמרא והפקר הן: מעות מפורזות. הואיל ואין להם סימן ניכר איאשי מילא והו לה הפקר. והו טעם כולם: כריכות. עומרים קטנים כמו מאלמים אלומים ומתרגמינן בירושלמי מוכרין כריכן (בראשית ה): זרה"ר. שהכל דשין עליהו ואם היה סימן נקשר עליהן הרי הוא נשמת: של נחסום. כל ככרות הנחתומין שוין אצל ככרות של בעל הבית יש זהו סימן: ממדינתן. כמות שבה גזוזות כשאר כל גזוזת המדינה לאפוקי הבאות מבית האומן כדקמני ספא"ס: אגיו פשטן. רישט"ר בל' אשכנז ובמקומינו סופ"ר: (ושון של ארגמן. אמר סרוק ומשוך כמין לשון וצדע ארגמן ומלויין הן: מלא עיגול של דפילה: אפפוריא. גמ"ר: קב מפורז בארבע טבוח פיו: קב מפורז בארבע אמות אצל בג' אמות לא הוי פיור וטעמא מפרש ואיל: אי דרך נפילה. אם מנאש דרך נפילה שיש לדעת שלא הונחו שם מדעת אלא נפלו: אפילו טובא. מקב נמי דכיון דאין בהן סימן איאשי מילא: ואי דרך הינוח וכו'. עתד לחזור וליטנן: במכנשא דני דרי. בשעת אסיפת גרנות וכו' דשן צעליהן ונשא אה העיקר ונתרו אלו: נפש טרחייהו. לקבנן: ציר מהני. אם היה פוזרן בצפחות מכן: משום דלא חשיבי עליה קב פירות לטרוח עליהן טורח קיצוץ של ארבע אמות: שומשמינן. דקין מלא ויש טורח בקיצוץ ויתר מחטין אצל דמיהן יקרינן: תמריס ורמונין גסים הן ואין טורח בקצוץן: יאוש

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה אלו וכו' אם אין בו סימן. כ"ב ע"ל דף כב סוף ע"א:

הגהות הגר"א

[א] נ"ב קב שומשמינן סו'. כ"ב גירסת הרמב"ם שומשמינן וממרי ורמוני מלא סרוק וי"ל מ"ג ו' ג' מיתס:

הדרן עלך שנים אוחזין

אלו מציאות שלו ואלו חייב להכריז אלו מציאות שלו ימצא פירות מפורזין ימעות מפורזות ובריכות ברשות הרבים יועגולי דפילה ככרות של נחתום מפורזות של דגים והתיבות של בשר וגזיו צמר הלקוחין ממדינתן ואנצי פשתן ולשונות של ארגמן הרי אלו שלו דברי רבי מאיר ר' יהודה אומר כל שיש בו שינוי חייב להכריז כיצד ימצא עגול ובתוכו חרס ככר ובתוכו מעות רבי שמעון בן אלעזר אומר כל כלי אנפוריא אין חייב להכריז: גמ' מצא פירות מפורזין וכמה א"ר יצחק קב בארבע אמות היכי דמי אי דרך נפילה אפילו טובא נמי ואי דרך הינוח אפילו בציר מהכי נמי לא א"ר עוקבא בר חמא לבמכנשתא דבי דרי עסקינן קב בארבע אמות דנפיש טרחייהו לא טרח איניש ולא הדר אתי ושקיל להו אפקורי מפקר להו בציר מהכי טרח והדר אתי ושקיל להו ולא מפקר להו בעי רבי ירמיה חצי קב בשתי אמות מהו קב בארבע אמות טעמא מאי משום דנפיש טרחייהו חצי קב בשתי אמות כיון דלא נפיש טרחייהו לא מפקר להו או דלמא משום דלא חשיבי ווחצי קב בשתי אמות כיון דלא חשיבי מפקר להו קביים בשמונה אמות מהו קב בארבע אמות טעמא מאי משום דנפיש טרחייהו וכ"ש קביים בשמונה אמות כיון דנפישא טרחייהו טפי מפקר להו או דלמא משום דלא חשיבי וקביים בשמונה אמות כיון דחשיבי לא מפקר להו [א] קב שומשמינן בארבע אמות דחשיבי לא מפקר להו או דלמא משום דנפיש טרחייהו וכ"ש שומשמינן כיון דנפיש טרחייהו טפי מפקר להו קב תמרי בארבע אמות קב רמוני בארבע אמות מהו קב בארבע אמות טעמא מאי משום דלא חשיבי קב תמרי בארבע אמות קב רמוני בארבע אמות טעמא מאי משום דנפישא טרחייהו וקב רמוני בארבע אמות כיון דלא נפיש טרחייהו לא מיתמר יאוש

לגמור אצל קב צארבע אמות יש לו טורח ללקוט כלל אי נמי קב צארבע אמות רוחב וארבע אמות אורך והכא זעי חצי קב צב' אמות על ז' אמות

לעוי רש"י

רישט"א [ירושלמי ש"ש].
אגרות פשתן סרוק.
סופ"ר [סופרי ש"ש].
אגרות פשתן סרוק.

רבינו הגנאל

יודע עליו עדים כשר. ופריק מאי עדים דקמני עדי קיום הכי נמי מסתברא וכו'. גופא סמפון שיש עליו עדים יתקיים בחתומי. אוקימנא יתקיים בחתומי אם מעידין שפירעו בפניהם. אין עליו עדים כלומר אינם יודעין העדים לא סמכין עליה ואם יוצא מתחת ידי שליש ואמר השליש שודאי פרע הלוה למלוה מינו דאי בעי השליש למיתביה ללוה כי אמר פרעיה מהימן. וכן אם נמצא זה הסמפון כתוב בשטר חוב עצמו אחר חתימת עדי השטר כשר דאי לא רפרעיה לא הוה מרע ליה לטרייה:

הדרן עלך שנים אוחזין אלו מציאות שלו ואלו חייב להכריז מציא פירות מפורזין וכו'. אמר רבי יצחק קב מפורז ב' אמות ומקשי' עליה אי דרך נפילה אשכחניהו אפי' יותר מקב שלו הן. אי דרך הנחה אשכחניהו אפי' פחות מקב לא יגע בהן ופריק מר עוקבא מתני' במכנשתא דבי דרי עסקינן. (ה) הגרנות כשמכדין הגורן בשעה שמתנין התבואה מן הגורן אם מצא כשיעור קב פירות מפורזין בגורן ברזוק ד' אמות לא טרח איניש למכניהו ומפקר להו לפיכך הן שלו. אבל קב בפחות מר' אמות לא מפקר להו הלכך לא שקיל. הא דתנן וציבורי פירות ומקשי' ופריק חנו וציבור פירות אינו ואיפשיט דמיני הוי סימן. אבל מקום לא

(א) אולי י"ל פי' בשעת אסיפת הגרנות כשמכדין.